

Нове вбрання Короля

Колись давно жив собі король,
який над усе полюбляв гарний
одяг і витрачав купу грошей
на нове вбрання.

Більше його ніщо не цікавило. Він рідко виходив із палацу — лише тоді, коли хотів похизуватися новим костюмом. А їх у володаря було стільки, що він міг перевдягатися щогодини! Усі знали, де можна знайти Його Величність — біля люстра.

У столиці, де жив король, життя було веселим і безтурботним. Якось до міста завітали двоє шахраїв. Вони прийшли до палацу й оголосили, що можуть

виткати надзвичайну тканину, таку гарну, що навіть важко уявити: з небаченими барвами та візерунками. Та головне — пройдисвіти запевняли, що одяг, пошитий із неї, матиме дивовижну властивість бути невидимим для дурнів і невігласів.

«Оце так подарунок долі! — подумав король. — Нарешті я зможу дізнатися, хто з моїх підданих займає не своє місце! Мені негайно потрібна ця тканина!»

Отримавши завдаток за свою роботу, шахраї встановили ткацький верстат і заходилися працювати. Дивна то була робота.

Цілісінький день, аж до пізнього вечора, вони вдавали, що працюють, а верстат так і залишався порожнім — жодної нитки на ньому не було. Проте обоє мало не щодня просили в короля найтоншого шовку та найдорожчого золота, які приховували для себе.

Серед жителів міста поширилися чутки про надзвичайні властивості тканини. Усі прагнули дізнатися, хто розумний, а хто — дурень.

Королю дуже кортіло побачити нову тканину, проте його бентежила думка про її невидимість для дурнів. Хоча він і вважав себе розумним і був упевнений, що може нічого не боятися, та все ж вирішив послати когось зі своїх підлеглих подивитися, як просувається робота.

«Відправлю до ткачів мого старого чесного міністра, — подумав король. — Тільки він зможе гідно оцінити тканину: його розум незаперечний, і ніхто не виконає цього завдання краще!»

Вірний урядовець попрямував до майстерні хитрунів. Увійшовши до приміщення, він широко розплющив очі й аж заціпенів від жаху. «Горе мені! — подумав він. — Я ж зовсім нічого не бачу». Але не став говорити цього вголос.

Шахраї запропонували міністрові підійти ближче й запитали його думку щодо візерунку та кольорів диво-тканини. Старий іще більше напружив зір, але однаково нічого не побачив.

«Господи, — подумав він, — невже я справді дурень? Чи недостатньо розумний для своєї посади? Ні, треба вдавати, що я добре бачу тканину!»

— То що ви скажете? — запитав один із нахаб.

— О, ця тканина чудова, найпрекрасніша з усіх, які я бачив! — відповів міністр. — Який вишуканий малюнок! Які пречудові барви! Впевнений, що ваша робота дуже сподобається королеві!

Пройдисвіти вихваляли кольори та обговорювали візерунок, а міністр уважно слухав, щоб мати що розповісти володарю. Повернувшись у палац, він дав невидимій тканині найвищу оцінку.

Шахраї
вимагали дедалі
більше грошей,
шовку та золота для
ткання, але все осі-
дало у їхніх кишенях.

Вони продовжували говорити, що працюють, хоча насправді й не підходили до верстата. Невдовзі король послав іншого міністра дізнатися, чи скоро замовлення буде готове. І знову трапилася та сама історія, що й з першим міністром: посланець, хоч як пильно вдивлявся, нічого не побачив, бо ж ніякої тканини насправді не було.

— Це розкішна тканина, чи не так? — розпитували шахраї, описуючи вишукані візерунки, які нібито були виткані на полотні.

«Але ж я не дурний, — думав міністр. — Тоді це означає, що я не гідний своєї посади? Навіть якщо це так, не потрібно цього виказувати!» Він почав вихваляти тканину, якої не бачив, а повернувшись до палацу, розповів, що був у захваті від роботи ткачів.